

Sylvain
Reynard

Gabrielovo Inferno

Hriešne
odtiene
vášne

Gabrielovo Inferno

Hriešne odtiene vášne

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.xyz.sk

www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Sylvain Reynard

Gabrielovo Inferno – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Sylvain
Reynard

Gabrielovo Inferno

Hriešne
odtiene
vášne

Sylvain Reynard

Gabrielovo Inferno

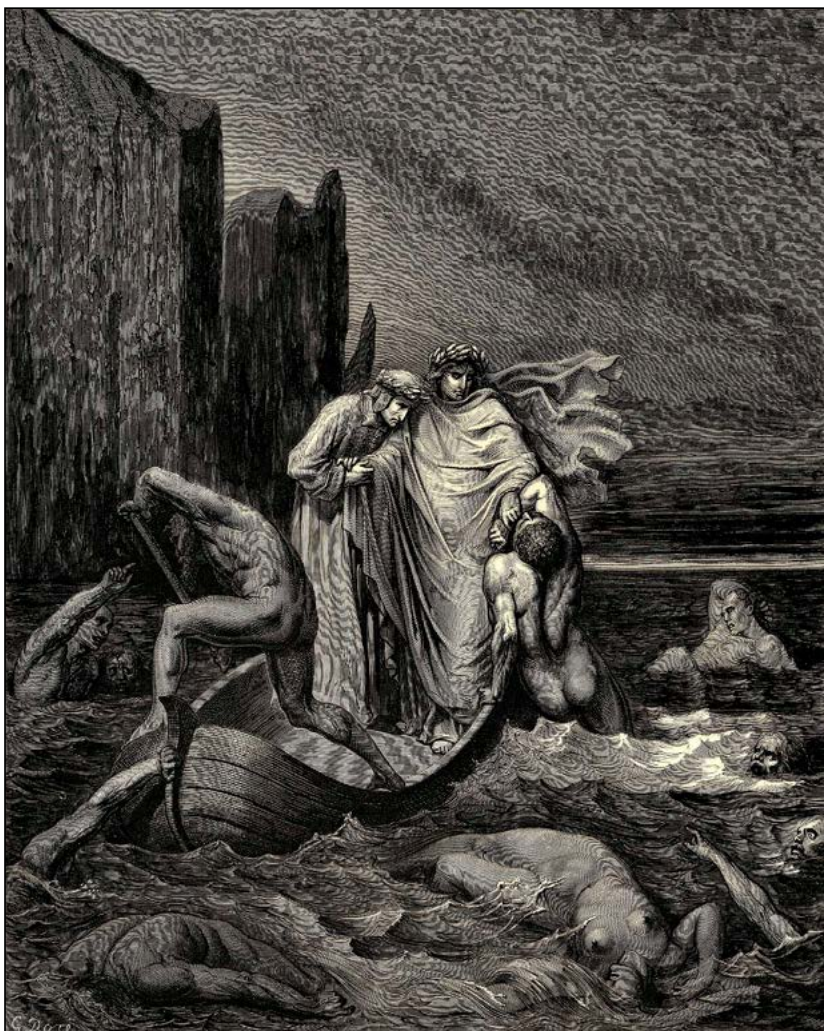
Hriešne odtiene vášne

*In memoriam Maiae.
Resurgam.*

Dante a Vergílius sa plavia cez rieku Styx

Rytina Gustava Dorého z roku 1880

GABRIEL'S INFERNO
Copyright © 2011 by Sylvain Reynard

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with **The Berkley Publishing
Group**, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Translation © Miroslava Sedláčková, 2016
© NAKLADATELSTVO XYZ, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7505-310-7
ISBN e-knihy 978-80-7505-543-9 (1. zverejnenie, 2016)

Prológ

FLORENCIA, 1283

Básnik stál pri moste a sledoval prichádzajúcu ženu. Okolité svet takmer ustal v pohybe, keď si všimol tie veľké tmavé oči a elegantne zvlnené hnedé vlasy.

Najskôr ju nespoznal. Jej krása brala dych, pohybovala sa ladne a s istotou. A bolo tam niečo, v jej tvári a v siluete postavy, čo mu pripomenulo dievča, do ktorého sa kedysi dávno zaľúbil. Každý z nich sa vydal v živote svojou vlastnou cestou a on za ňou stále smútil, za svojím anjelom, svojou múzou, svojou milovanou Beatrice. Bez nej bol jeho život osamelý a prázdny.

A teraz sa jeho milovaná zjavila.

Ako sa k nemu so svojimi spoločníčkami blížila, sklonil hlavu a telo v galantnom pozdrave. Nedúfal, že by si všimla jeho prítomnosť. Bola dokonalá a nedotknuteľná, hnedooký anjel, odetý v oslnivej bielej róbe. On bol naproti tomu starý, nedokonalý a unavený svetom.

Takmer ho minula, keď jeho sklopené oči zachytili pohľadom jednu z jej črievic – tú, ktorá pred ním práve zaváhala. Srdce mu tĺklo v zúrivom staccato a on so zatajeným dychom vyčkával. Láskavo k nemu prehovorila a ten tichý, nežný hlas si našiel cestu do jeho spomienok. Vystrašenými očami vyhladal tie jej. Celé roky čakal na tento okamih, dokonca o ňom aj sníval, ale v žiadnom prípade si nepredstavoval, že sa s ňou stretne takou šťastnou náhodou. A nikdy sa neodvážil ani dúfať, že by bol prijatý tak milo.

Vyvedený z miery zamrmlal zdvorilú odpoveď a vychutnal si pôžitok z úsmevu, ktorý mu jeho múza desaťnásobne vrátila. Srdce sa mu vo vnútri nadulo, keď sa láska, ktorú k nej cítil, znásobila a rozhorela v jeho hrudi ako peklo samo.

Bohužiaľ, ich rozhovor bol príliš krátky a ona prehlásila, že musí ísť. Keď mu kývla na rozlúčku, poklonil sa jej, potom sa narovnal a pohľadom sprevádzal jej vzdalujúcu sa postavu. Radosť z ich opätovného stretnutia bola zároveň zakalená vzrastajúcim smútkom, lebo premýšľal, či ju vôbec niekedy znova uvidí...

1. kapitola

„... Slečna Mitchellová?“

Hlas profesora Gabriela Emersona sa niesol celou učebňou až úplne dozadu, kde sedela príťažlivá dievčina s hnedými očami. Hlavu mala sklonenú k lavici a zúrivo si niečo čmárala do zošita. Stratená vo svojich myšlienkach, stratená v preklade.

Desať párov očí sa otočilo k jej bledej tvári s dlhými mihalnicami a k štíhlym bielym prstom, pevne zvierajúcim pero. Potom sa opäť všetky pohľady obrátili späť k profesorovi, ktorý stál úplne bez pohnutia a začínal sa mračiť. Jeho tvrdý výraz ostro kontrastoval s celkovou vyváženosťou jeho rysov, veľkými výraznými očami a plnými perami. Bol krásny, takým tým drsným, mužným spôsobom, ale v tejto chvíli veľmi rozhorčený, čo úplne ničilo príjemný pocit z jeho vzhľadu.

„*Ehm.*“ Pozornosť dievčaťa upútalo nenápadné odkašlanie po jej pravicu. Prekvapene sa pozrela na statného mladíka, ktorý sedel vedľa nej. Usmial sa a ukázal očami dopredu smerom k profesorovi.

Pomaly sledovala jeho pohľad a na jeho konci našla dve uprené a nahnevané modré oči. Hlasno preglgla. „Očakávam odpoveď na svoju otázku, slečna Mitchellová. *Ak by ste sa k nám láskavo pripojili.*“ Hlas mal rovnako ľadový ako pohľad.

Ostatní študenti sa začali na svojich miestach vrtieť a vymieňať si medzi sebou kradmé pohľady. Ich výrazy jasne naznačovali, že premýšľajú, čo *ho štve*. Ale nepovedali nič. (Pretože je všeobecne známe, že študenti neradi konfrontujú svojich profesorov. Pre čokoľvek, a už vôbec nie pre hrubé správanie.)

Dievča nepatrne pootvorilo ústa a zase ich zavrelo. Civelo do tých modrých očí, ktoré ani nemrkli, a tie svoje mala otvorené dokorán ako vyplašený zajac.

„Hovoríte po anglicky?“ posmieval sa jej.

Študentka s havraními vlasmi, sediaca napravo od nej sa snažila potlačiť smiech a stlmila ho do nepresvedčivého kašľa. Všetky pohľady sa teraz presunuli k tomu vydesenému zvieratku, ktorého koža nabrala sýtočervený odtieň. Konečne sklonila hlavu a unikla tak profesorovmu pohľadu.

„Keďže sa zdá, že slečna Mitchellová sa zúčastňuje paralelného seminára v inom jazyku, možno by bol niekto ďalší taký láskavý a odpovedal na moju otázku?“

Kráska po jeho pravici bola jediná, kto sa nedočkavo prihlásil. Otočila sa k nemu a so žiarivým úsmevom veľmi dopodrobna odpovedala, predvádzala sa, šermovala rukami a citovala Danteho v taliančine. Keď skončila, uskrnula sa dozadu na zvyšok triedy, potom zdvihla pohľad k profesorovi a povzdychla si. Jediné, čo jej predstaveniu chýbalo, bolo válanie sa po podlahe a plazenie sa k jeho nohe, aby mu ukázala svoju nesmiernu psiu oddanosť. (Niežeby to gesto ocenil.)

Profesor sa takmer nebadane zamračil, tentoraz však na nikoho konkrétneho, otočil sa chrbtom a začal písať na tabuľu. Vyplašený zajačík potláčal slzy a pokračoval vo svojom čmáraní do zošita. Našťastie sa nerozplakal.

O pár minút neskôr, zatiaľ čo profesor naďalej mlel o spore medzi guelfmi a ghibellinmi, sa na zajačíkovom talianskom slovníku objavil kus zloženého papiera. Dievča ho najskôr nezaregistrovalo, ale ďalšie tiché „ehm“ znova upútalo jej pozornosť na dobre vyzerajúceho mladíka vedľa nej. Tentoraz sa usmial skoro až dychtivo a pozrel sa na papier.

Všimla si ho a zažmurkala. Opatrne sledovala profesora, ktorý medzitým neustále zvýrazňoval nekonečné množstvo talianskych slov, položila si odkaz do lona a ticho ho tam rozložila.

Emerson je somár.

Nikto si to nevšimol, pretože, s výnimkou jej suseda, sa na ňu nikto nepozeral. Len čo si tie slová prečítala, znova sa jej objavil na tvári rumenec. Tentoraz však zružovali len krivky jej lícných kostí. Usmiala sa, nie tak, aby ukázala zuby, jamky na lícach alebo vrásky od smiechu, ale aj tak to bol úsmev.

Zdvihla svoj pohľad k chlapcovi vedľa seba a hanblivo sa na neho pozrela. Tvár sa mu rozťahla do širokého a priateľského úsmevu.

„Niečo zábavné, slečna Mitchellová?“

Zreničky jej hnedých očí sa rozšírili hrôzou. Úsmev jej nového priateľa rýchlo zmizol, otočil sa a pozrel na profesora.

Teraz už dobre vedela, že sa mu nemôže pozrieť do tých chladných modrých očí. Namiesto toho zvesila hlavu dole a v obavách si znova a znova hrýzla plnú spodnú peru.

„Bola to moja chyba, pán profesor. Len som sa pýtal, na ktorej strane sme,“ snažil sa ju zachrániť.

„To je sotva vhodná otázka od doktoranda, Paul. Ale keď ste sa už pýtali, začali sme prvým spevom. Verím, že ho dokážete nájsť aj bez pomoci slečny Mitchellovej. Och, a slečna Mitchellová?“

Chvostík vyplašeného zajačika sa roztriasol ako ešte nikdy predtým a ona k nemu zdvihla svoje oči. „Uvidíme sa po prednáške v mojej kancelárii.“

2. kapitola

So skončení seminára Julia Mitchellová náhľivo zastrčila zložený kus papiera, ktorý schovávala na kolenách, do talianskeho slovníka pod heslo *asino*.

„Ospravedlňujem sa za to všetko. Som Paul Norris.“ Priateľský mladík k nej natiahol cez stôl obrovskú labu. Jemne mu ňou potriasla a žasla nad tým, ako je jej ruka v porovnaní s tou jeho malá. Rozdrvil by ju len zovretím dlane.

„Ahoj, Paul. Ja som Julia. Julia Mitchellová.“

„Rád ťa spoznávam, Julia. Je mi ľúto, že sa profesor správal ako dilino. Nevie, čo ho žerie.“ Paul bez štipky irónie označil profesora svojím obľúbeným výrazom.

Mierne sa zapýrila a otočila sa späť ku knihám.

„Si tu nová?“ nedal sa odbiť a trochu naklonil hlavu, akoby sa snažil zachytiť jej pohľad.

„Práve som prestúpila. Z Univerzity Saint Joseph.“

Prikývol, zrejme mu to niečo hovorilo. „A si v magisterskom programe?“

„Áno.“ Ukázala smerom k tabuli v teraz už prázdnej učebni. „Asi to tak nevyzerá, ale mala som tu študovať Danteho.“

Paul písokol medzi zubami. „Takže si tu kvôli Emersonovi?“

Prikývla a on si všimol, že jej na krku začala mierne pulzovať žila, keď sa jej zrýchlil tep. Vzhľadom na to, že na takú reakciu nedokázal nájsť vysvetlenie, prestal si to všímať. Ale mal si na to spomenúť neskôr.

„Je ťažké s ním pracovať, takže nemá veľa študentov. Ja u neho píšem dizertačnú prácu, a potom je tu ešte Christa Petersonová, ktorú si už spoznala.“

„Christa?“ pozrela sa na neho spýtavo.

„Tá fľandra vpredu. Je jeho druhou doktorandkou, ale jej cieľom je skôr stať sa budúcou pani Emersonovou. Seminár sotva začal, ale ona mu už pečie keksíky, zastavuje sa za ním v kancelárii a necháva mu telefonické odkazy. Je to neuveriteľné.“

Julia znovu prikývla, ale nepovedala nič.

„Zdá sa, že si Christa nechce uvedomiť striktnú politiku Torontskej univerzity, týkajúcu sa vzťahov so študentmi.“ Paul prevrátil oči a bol odmenený prekrásnym úsmevom. Povedal si, že by mal Juliu Mitchellovú prinútiť k úsmevu častejšie. Ale tentoraz to musel odložiť na neskôr.

„Mala by si ísť. Chcel ťa po hodine vidieť a bude na teba čakať.“

Julia rýchlo nahádzala svoje veci do ošarpaného batohu od L. L. Beana, ktorý nosila už od prvého ročníka na vysokej. „Ehm, neviem, kde má kanceláriu.“

„Keď vyjdeš z učebne, zahni vľavo a potom ešte raz doľava. Má tú rohová miestnosť na konci chodby. Veľa šťastia, uvidíme sa na budúcej hodine, ak nie skôr.“

Vďačne sa usmiala a odišla z posluchárne.

Len čo zahla za roh, všimla si, že dvere profesorovej kancelárie sú pootvorené. Nervózne sa pred nimi zastavila a premýšľala, či by mala najskôr zaklopať, alebo rovno nakuknúť dovnútra. Po chvíľke váhania sa rozhodla pre prvú možnosť. Vystrela pleciami, zhlbok sa nadýchla, zadržala dych a zdvihla ruku k drevenému obloženiu dverí. A vtedy ho začula.

„Prepáč, že som nezavolať späť. Mal som seminár!“ vyštekol nahlas nahnevany hlas, teraz až pridobre známy. Pred tým, než pokračoval, nastalo krátke ticho. „Pretože to bola prvá hodina v tomto roku, ty idiot, a preto, lebo keď som s ňou naposledy hovoril, vravela, že je v poriadku!“

Julia okamžite cúvla. Znelo to, akoby telefonoval a zároveň kričal. Nechcela, aby reval aj na ňu, a tak sa rozhodla utiecť a s následkami sa

vyrovnať neskôr. Lenže jej uši zasiahol srdcervúci vzlyk, ktorý sa mu vydral z hrdla a pre ktorý utiecť nemohla.

„Samozrejme, že som tam chcel byť! Miloval som ju. Isteže som tam chcel byť.“ S poza dverí unikol ďalší vzlyk. „Neviem, kedy sa tam dostanem. Povedz im, že prídem. Pôjdem rovno na letisko, ale neviem, aký let tak narýchlo chytím.“

Odmĺčal sa. „Ja viem. Povedz im, že je mi to ľúto. Je mi to tak ľúto...“ Jeho hlas zoslabol do tichého roztraseného plaču a Julia počula, ako zavesil telefón.

Bez toho, aby si rozmyslela, čo robí, opatrne nakukla cez dvere.

Muž niečo po tridsiatke mal hlavu zloženú v dlaniach s dlhými prstami, laktami sa opieral o stôl a plakal. Pozerala sa, ako sa mu trasú široké plecia, a počúvala, ako mu žiaľ a trápenie trhajú hruď. A cítila ľútosť.

Chcela ísť za ním, ponúknuť mu súcit a útechu a objat' ho okolo krku. Chcela ho hladiť po vlasoch a povedať mu, že jej to je ľúto. Na chvíľu si predstavila, aké by to bolo zotrieť mu slzy z tých prenikavých zafírových očí a vidieť, ako sa na ňu láskavo pozerajú. Pomyslela na to, že by ho jemne pobozkala na tvár, len aby ho uistila o svojej účasti.

Ale vidieť ho plakať, akoby mu malo čo nevidieť puknúť srdce, ju prikovalo na mieste, a tak žiadnu z tých vecí neurobila. Keď si konečne uvedomila, kde je, rýchlo zmizla späť za dvere, popamäti vytiahla kúsok papiera z batohu a napísala:

*Je mi to ľúto.
Julia Mitchelllová*

Potom bez toho, aby úplne presne vedela, čo robí, pridržala papier pri zárubni a privrela ho tam dverami od jeho kancelárie, ktoré ticho pritiahla k sebe a zatvorila ich.

Juliinou hlavnou povahovou črtou nebola plachosť. Jej najlepšou vlastnosťou a tým, čo ju charakterizovalo, bol jej súcit, zvláštnosť, ktorú nezdedila ani po jednom z rodičov. Jej otec bol slušný človek a mal sklony byť tvrdý a neústupný. Zosnulá matka nebola v žiadnom prípade súcitná, dokonca ani k svojmu jedinému dieťaťu.

Tom Mitchell toho veľa nenahovoril, ale bol dobre známy a všeobecne obľúbený. Bol správcom budov Susquehannskej univerzity a veliteľom hasičov v Selinsgrove Borough v Pensylvánii. Vzhľadom na to, že miestny hasičský zbor bol čisto dobrovoľný, on i jeho ďalších päť kolegov museli byť za všetkých okolností neustále na telefóne. Chopil sa svojej úlohy s pýchou a veľkou oddanosťou a to znamenalo, že bol zriedkakedy doma, dokonca ani vtedy, keď práve nemal pohotovosť. V ten večer, keď mala Julia svoj prvý seminár, jej volal z hasičskej stanice a mal radosť, že mu konečne zdvihla mobil.

„Tak ako to ide, Jules?“ V jeho hlase nezaznel žiaden sentiment, ale aj napriek tomu ju upokojil a zahrial ako teplá deka.

Vzdychla. „V pohode. Prvý deň bol... zaujímavý, dalo sa.“

„Správajú sa k tebe tí Kanadania dobre?“

„Ach, áno. Všetci sú veľmi milí.“ *To Američania sú bastardi. No dobre, jeden Američan.*

Tom si raz alebo dvakrát odkašľal a Julia zatajila dych. Za tie roky zo skúsenosti vedela, že sa jej chystá povedať niečo vážne. Premýšľala, čo by to tak mohlo byť.

„Zlato, Grace Clarková dnes zomrela.“

Julia sa posadila na posteľ a pozerala do prázdna.

„Počula si, čo som povedal?“

„Áno. Áno, počula.“

„Vrátila sa jej rakovina. Mysleli si, že je v poriadku, ale vrátilo sa to a v momente, keď to zistili, už to mala v kostiach a v pečeni. Richard a deti sú tým dosť otrasení.“

Julia si zahryzla do pery a potlačila vzlyk.

„Vedel som, že tú novinu poniesieš ťažko. Bola pre teba ako matka a s Rachel ste boli na strednej škole také dobré kamarátky. Počula si o tom od nej?“

„Ehm, nie. Nie, nepočula. Prečo mi to nepovedala?“

„Nie som si istý, kedy zistili, že je Grace zase chorá. Dnes som bol u nich, aby som sa s nimi stretol, a Gabriel tam ani nebol, čo je dosť problematické. Netuším, čo zas spôsobí, až dorazí. V tej rodine je veľa zlej krvi.“ Tom potichu zakľal.

„Pošleš im kvety?“

„Myslím, že áno. Ja sa v týchto veciach veľmi nevyznám, ale mohol by som požiadať Deb, aby mi pomohla.“

Deb Lundyová bola Tomova priateľka. Julia prevrátila pri zmienke o nej oči, ale nechala si svoju nesúhlasnú reakciu pre seba.

„Popros ju, prosím, aby poslala niečo aj za mňa. Grace milovala gardénie. A nechaj Deb za mňa napísať kondolenciu.“

„Urobím to. Nepotrebuješ niečo?“

„Nie, som v poriadku.“

„Potrebuješ nejaké peniaze?“

„Nie, ocko. Na živobytie mi vystačí štipendium, keď budem šetriť.“

Tom sa odmlčal a ona vedela, čo sa chystá povedať, ešte skôr než otvoril ústa.

„Je mi to ľúto s tým Harvardom. Snáď budúci rok.“

Julia vystrela plecيا a prinútila sa k úsmevu, aj keď to jej otec nemohol vidieť. „Možno. Porozprávame sa neskôr.“

„Maj sa, zlato.“

Druhý deň ráno išla Julia na univerzitu trochu pomalšie ako obvykle a počúvala hudbu zo svojho iPodu. V hlave si zostavovala e-mail s kondolenciou a ospravedlnením pre Rachel, počas chôdze v duchu vytvárala vety a upravovala ich.

V Toronte vial teplý septembrový vietor a jej sa to páčilo. Mala rada blízkosť jazera. Páčil sa jej slnečný svit a pokoj. Oceňovala úhľadné ulice bez smetí. Páčila sa jej skutočnosť, že je v Toronte a nie v Selinsgrove alebo vo Filadelfii – že je stovky míľ ďaleko od *neho*. Iba dúfala, že to tak aj zostane.

Bola stále duchom v e-maile pre Rachel, keď vstúpila do kancelárie katedry talianskych štúdií, aby sa pozrela do svojej priehradky na poštu. Nieкто jej poklepal na lakeť a objavil sa v jej zornom poli.

Vytiahla si slúchadlá z uší. „Paul... ahoj.“

Usmial sa na ňu a zišiel pohľadom o trochu nižšie. Julia bola malá, zvlášť v teniskách, a vrchom hlavy mu sotva siahala do polovice hrudníka.

„Ako dopadla schôdzka s Emersonom?“ Úsmev mu z tváre zmizol a s obavami sa na ňu zahľadel.

Zahryzla si do pery, nervózný zvyk, s ktorým by mala prestať, ale nedokázala to. Robila to nevedomky. „Uf, ja som tam nešla.“

Zavrel oči a zaklonil hlavu. Trochu zastonal. „To... nie je dobré.“

Julia sa mu snažila objasniť situáciu. „Dvere do jeho kancelárie boli zatvorené. Myslím, že práve telefonoval... nie som si istá. Tak som mu nechala odkaz.“

Paul si všimol jej nervozitu a spôsob, akým sa jej jemne vyklenuté obočie uprostred stretlo. Bolo mu jej ľúto a v duchu profesora preklínal, že je taký hrubý. Vyzeralo to tak, že nie je ťažké ju zraniť, a Emerson bol ľahostajný k tomu, aký má jeho postoj vplyv na študentov. Preto sa Paul rozhodol, že jej pomôže.

„Ak mal telefonát, určite nechcel byť rušený. Dúfajme, že to tak bolo. Alebo by som povedal, že si práve vzala svoj osud do vlastných rúk.“ Vzpriamal sa v celej svojej výške a nenútene si pretiahol paže. „Daj mi vedieť, či to bude mať nejaké následky, a ja uvidím, čo by sa s tým dalo robiť. Keď bude revať na mňa, vydržím to. Nechcel by som, aby kričal na teba.“

Vzhľadom na to, že to vyzerá, že by si umrela od strachu, Zajačik.

Julia chcela niečo povedať, ale zostala radšej ticho. Pousmiala sa a prikývla, ocenila to. Potom pristúpila k priehradkám na poštu a vytiahla tú svoju.

Väčšinou reklamy. Niekoľko inzerátov z katedry vrátane oznámenia o verejnej prednáške, prezentovanej profesorom Gabrielom O. Emersonom, nazvanej *Smilstvo v Danteho Pekle: Smrteľný hriech voči sebe samému*. Julia si ten názov prečítala niekoľkokrát, než ho bola schopná vstrebať. Ale len čo ho pochopila, ticho si pre seba prevrapene pískla.

A zopakovala to, keď si všimla druhé oznámenie, ktoré uvádzalo, že prednáška profesora Emersona bola zrušená a presunutá na neskorší dátum. A znovu zahmkala, keď objavila tretie oznámenie, ktoré hlásilo, že sa všetky semináre, stretnutia aj konzultácie s profesorom Emersonom rušia, pokiaľ nebude uvedené inak.

Potom znovu siahla do svojej priehradky po malý útržok papiera. Rozbalila ho a čítala:

Sylvain Reynard

*Je mi to ľúto.
Julia Mitchellová*

Stále si pre seba pohmkávala, zatiaľ čo si lámala hlavu, čo to má znamenať, že našla vlastný odkaz vo svojej pošte deň po tom, čo ho strčila profesorovi Emersonovi medzi dvere. Ale nakoniec sa zastavila, rovnako ako jej srdce, keď ten papierik otočila a prečítala si nasledujúce:

Emerson je somár.